

NHẬT KÝ DI TÂM – TSQ CAO NGUYÊN

Tháng 2 năm 1975.

Sinh hoạt hằng ngày đã trở lại bình...

Như thường lệ sau giờ cơm chiều, ba anh em chúng tôi - anh Y-Học, Bảo và tôi - đi dạo thanh thản trong khung viên trường. Ánh nắng vàng nhạt và cơn gió thoảng nhẹ vùng Cao Nguyên làm chúng tôi cảm thấy thoải mái sau một ngày cần cù học tập... Bỗng nhiên một âm thanh lạ tôi chưa bao giờ nghe, nổ vang, xé tan cả bầu không khí an bình.

- Nằm xuống!

Anh Y-Học la lớn và kéo cả ba chúng tôi nằm rạp xuống mặt đường. Một tiếng nổ lớn của đạn pháo kích VC rơi vào trường. Đất đá và mảnh thép rơi trên mình tôi. Cả ba đứa chúng tôi chạy về hầm trú ẩn. Bây giờ quang cảnh xung quanh thật hỗn loạn.

Tiếng đạn pháo kích nổ lần thứ hai tiếp theo sau đó, nhưng lần này xa chỗ chúng tôi hơn lần đầu. Rồi nhiều tiếng nổ tiếp theo, và hòa lẫn, có tiếng âm thanh của phi cơ bay qua. Bọn ‘lớp Sáu’ hò hét khi nghe tiếng phi cơ. Cả ba anh em chúng tôi chui ra khỏi hầm trú ẩn, rồi cùng la hét nhập bọn.

Chiều buông xuống, nhưng vẫn còn đủ ánh sáng để nhìn thấy trên bầu trời hai chiếc A-37 bay lượn ngoạn mục trả đũa. Tiếng pháo VC ngưng, im lìm! Chúng tôi lại có một đêm yên tĩnh và chờ đợi...

Sau lần toán đặc công VC đột nhập và đốt phá kho xăng gần ngọn đồi Đức Mẹ, thì chiều nào phi trường Cù Hanh cũng bị pháo kích. Dần dần, chúng tôi cũng quen với những âm thanh ác nghiệt của đạn pháo VC bay qua, làm rung chuyển cả bầu trời.

Tình hình chiến sự đã đến lúc khốc liệt. Phi cơ vận tải đủ loại, C-119, C-130, Chinook CH-46... thay phiên nhau lên xuống tấp nập phía phi trường Cù Hanh. Những nụ cười hồn nhiên thường ngày của chúng tôi không còn nữa. Chúng tôi bắt đầu lo âu, không còn vô tư ‘hoan hô hò hét’, khi thấy phi cơ A-37 oanh kích những vị trí khả nghi có quân VC nữa. Trong trường, lực lượng ‘phòng thủ ứng chiến’ đã được phân chia, bố trí vào các vị trí, sẵn sàng đối phó với tình thế.

Tháng 3 năm 1975.

Hôm nay anh Hai vào trường thăm tôi, thật bất ngờ và ngạc nhiên, vì anh đóng quân ở vùng III, Long Bình. Anh cho tôi hay đơn vị anh đã được điều động ra vùng II, và đang tạm dừng quân chờ ở Hàm Rồng, chuẩn bị đi Ban Mê Thuật chiều nay. Lâu ngày lắm anh em chúng tôi mới gặp lại nhau, nhưng chỉ trong chốc lát. Bịn rịn chia tay, tôi lậm lụi trở về phòng. Các bạn cùng phòng thắc mắc hỏi ai vậy, tôi chưa kịp trả lời, thì Bảo - thằng bạn thân ‘nổi khổ’ - nhanh nhẹn nói oang oang:

- Anh nó đó. Trung úy BÐQ cũng là AET nữa đó!

Tôi hãnh diện, ‘khoái từng’ nên làm thình.

Lệnh “chuyển trường về Đà Lạt” được ban ra. Chúng tôi vội vàng trở về phòng và thu xếp hành trang mang theo. Được phân chia thành từng toán nhỏ, lần lượt, chúng tôi từ giả ngôi trường thân yêu. Rời trường với lòng nặng trĩu luyến tiếc. Ra đi mang theo nhiều kỷ niệm. Đoàn chúng tôi đi theo ‘đội hình di hành’ dọc theo con đường Sư Vạn Hạnh, con đường quen thuộc vào mỗi cuối tuần được đi phép. Đi ngang qua ngôi chùa, và quẹo phải ở ngã ba giáp với đường Hùng Vương, để đi về hướng Hàm Rồng. Ra tới đây, từ trên dốc cao nhìn xuống, tôi thấy một cảnh hỗn loạn trước mắt. Đoàn người chen lấn, cùng xe cộ đủ loại, nối đuôi nhau ngoằn ngoèo thành một hàng dài vô tận trên QL19 hướng về quận An Khê. Đoàn xe dành riêng cho cán bộ và gia đình nhà trường đi qua. Thấp tùng trên xe, tôi thấy anh em thằng Phú, thằng Trung, và anh Cường. Tôi cố tìm thằng Bảo xem thử nó ở đâu? Lúc này, tôi cảm chắc biết rằng đây không phải là “chuyển trường” như lệnh đã đưa ra, mà là một cuộc di tản khổng lồ.

Vừa leo lên đến đầu con dốc, đi qua khỏi ngã ba Hàm Rồng, nhóm bạn chúng tôi chỉ còn lại ba đứa; và chỉ sau vài giờ kể từ khi ra khỏi cổng trường thân yêu, chỉ còn lại một mình tôi độc hành.

Ngày... tháng 3 năm 1975.

Trên Cao nguyên, cái nắng tháng Ba khắc nghiệt như đang đốt cháy con đường TL-7 dài vô tận trước mặt, và da tôi bắt đầu cháy nắng. Đôi gót chân của tôi cũng bị phỏng, nhức nhối với mỗi bước đi. Tìm một bóng mát để nghỉ chân, lấy thêm nghị lực tiếp tục cuộc hành trình... Đến ngã chia đôi, QL14 (đi Ban Mê Thuật) và tỉnh lộ 7 (đi Phú Bổn), tôi phân vân... Cuối cùng, tôi chọn tỉnh lộ 7.

Nhập theo đoàn người di tản, tôi hướng về Phú Bổn, đi qua những buôn Thượng, làng xóm tiêu điều, nhà cửa bỏ hoang. Trời đã ngã về chiều, nhưng những vạt nắng cuối cùng dường như vẫn còn cố bám lấy ngọn cây. Ngọn núi Hàm Rồng đã khuất sau lưng. Tôi bỗng nghe tiếng động cơ âm âm đâu đây, rồi hai

ánh đèn xe chói lọi làm tôi chóa mắt. Trước mặt tôi, một đoàn thiết vận xa M-113. Chiếc dẫn đầu dừng lại.

- Tới đây!

Người lính mang cấp bậc Trung úy đứng trên xe ‘quát’ về hướng tôi. Nhìn quân phục TSQ tôi đang mặc trên người, anh nhanh nhẹn nói:

- Anh cũng là AET.

Tôi chào đàn anh. Anh cho tôi biết đoàn xe của đơn vị anh đã ‘bốc’ những người bạn TSQ đi phía sau tôi, và tôi là người anh ‘bốc’ cuối cùng.

Có tiếng máy truyền tin liên lạc. Anh trả lời, không quên ‘nhấn nhủ’ người đầu dây bên kia:

- Anh lo cho mấy đứa em của tui nghe hông!

Đầu dây bên kia trả lời:

- Nghe rõ 5/5 thâm quyền.

Rồi anh gác máy. Sau đó anh đưa cho tôi phần lương khô và nước uống, rồi anh lấy ‘thuốc mỡ’ bôi lên vết phỏng ở chân tôi. Anh đã ân cần, tận tình săn sóc tôi như người em ruột. Một cảm giác thật ấm áp và an tâm. Cảm ơn đàn anh nhiều lắm!

Đoàn xe về đến phi trường Phú Bổn, và phân chia vào vòng đai sẵn sàng chiến đấu. Từ xa, trên núi cao có ánh lửa sáng loé lên, tiếp theo là âm thanh của đạn pháo VC bắn về hướng chúng tôi. Phản ứng thật nhanh, cho xe quay pháo tháp về hướng vừa có ánh sáng, anh ra lệnh:

- Trả lời nó đi!

Một tiếng nổ vang lên, cùng ba ánh lửa bay về hướng núi. Những cuộn khói bốc lên! Một lúc sau... núi rừng trở lại yên tĩnh, và màn đêm buông xuống.

Nửa đêm, anh đánh thức tôi dậy, đưa tôi đi ngang qua những chiếc thiết vận xa M-113, mà anh gọi là những “con bò sữa”, có lẽ vì nó chở xăng dầu, rồi chúng tôi từ biệt.

Lúc này, đoàn người di tản và xe cộ về đến càng đông. Tiếng gọi tìm nhau, tiếng khóc, tiếng súng, khói của đạn pháo, của động cơ... tạo nên một khung cảnh hỗn loạn. Cuối cùng tôi chịu không nổi, tách khỏi đoàn di tản, hướng về một bản Thượng gần đó.

Thật may, tình cờ tôi gặp lại Bảo, người bạn thân ‘nổi khổ’ cùng lớp.

- Ê Bảo! - tôi gọi - mày có gặp ai không?

Bảo lắc đầu rũ rượi. Hai thằng ngó nhau. Tôi chợt thấy trong đôi mắt Bảo, những giọt nước, từ từ trào ra...

CTSQ Chung Thiên Hoàng.

